

Magy. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium 82-4-3820/1931. sz. rendeletével az állami és község, elemi iskolák számára beszerezhetőnek kimondta.
A Katolikus Tanügyi Tanács 3031/1938. számú leiratával a katolikus iskolák könyvtárjegyzékébe beszerezhetőnek felvette.
A Református Egyetemes Konvent 190/1935. számú határozatával a református iskolák könyvtárjegyzékébe beszerezhetőnek beiktatta.

Budapest, 1938 november 27. • Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Andrassy-út 16 • L. évfolyam, 9. sz.

ELŐFIZETESI ÁRA: Negyedévre ajándékkönyvvel együtt 2 pengő Egyes szám ára 12 fillér
Romániában egyes szám ára 6 leu negyedévre 70 leu — Csehszlovákiában egyes szám ára 80 Kő fillér negyedévre 14 Kő

Legenda

A mennyországban, fent az égben,
Furesa dolog történt az éjjel!
Gábor főangyal került sorra,
Megnézni mindent, szerteszéjjel.
Mert pajkos ám az angyalnép is,
Felfordítja az égi rendet,
S felveri vig, hangos szavával
A szép csillagos, szelíd csendet!
Vagy a holmiját szertehagyja,
Bepiszkolja a köntöskéjét.
Azért mindennap más főangyal
Tartja rendben sok kis eselédjét!

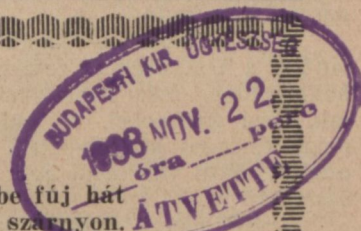
Gábor angyal hát útnak indult,
Az eget lassan hogy bejárja.
De szörnyűség! Istenke kertjét
Hát nem megint nyitva találja?
Melyik angyal hagyhatta nyitva?
És miért járt erre késő este?
Gábor angyal belép a kertbe,
A kis bűnöst hogy megkeresse.
Alig megy be, döbbenve áll meg:
Feldúlva a kert minden bokra!
Alig lát itt-ott kis virágot,
A többit valaki elhordta!
Isten kertjének szép virágít,
Amilyen nines több a világon!

Gábor angyal kürtjébe fúj hát
És visszarepül sebes szárnyon,
Hol a bűnös, ki látta, merre!
Kifosztották az égi kertet,
Elhordták sok színes virágot,
Melynél senkisé látott szebbet!

Össze is gyűl az angyalnépség
És szól az Úr a bús panaszra:
— Gábor fiam, nézz csak a földre!
Tudom, nem lesz okod haragra!
Ünnep van ott lent, drága ünnep,
A magyar föld feltámadása,
De ősz van már, kopár az erdő
És nem akadt nyíló virága!
Pedig virágot érdemelnek,
Kik erős hittel bennem biztak,
Kik elbirták a tél fagyát is,
Csalóka lángját a tavasznak!
Leszedtük hát az ég virágit
S angyalok szórták le a földre,
Jelképül, hogy a drága, szent föld
Ezután magyar lesz mindörökre!

Gábor angyal földre borulva
Hálát ad az egek urának,
Itt lent magyar szívek örülnek
Az őszben-tavasz szent esodának!

Z. Tábori Piroska

9

Ökölbesorított kezekkel állt a barlang bejáratában és izzó tekintete Szabó Ferkót kereste.

— A húgod, a Böske lent van! Érted? Azt mondom, hogy ő is lent van az iskolaudvaron! — mormolta fenyegető lustasággal.

— Hát lent van — dörmögte Ferkó. — Mit tehetek róla? Kicsike gyerek az még, mondtam már...

— De te tudtad, hogy odamegy... tudtátok, hogy Kincses Pista is az iskolába megy... ez a két haszontalan áruló!

— Hát tudtam — kapta fel a fejét Ferkó. Elöntötte a keserűség és reszketve gondolt arra, hogy Miklós talán még bántalmazni fogja azt az ártatlan, kicsi gyermeket. — Tudtam, hogy Böske hová megy és nem akadályoztam meg. Mert jobb neki odalent, Nem való neki ez a barlang és ez az egész összeesküvés.

— Ezt mered nekem mondani? — lobbant fel Miklósban a düh. Egyetlen lépéssel Ferkó előtt termett és ökölbesorított kezével a kisfiú arcába sujtott. — Nesze, te gazember, nesze!

Ferkó hátrahanyatlott. Orrából ömlött a vér. A gyerekek sikoltozva hátráltak a barlang mélyébe. Géza volt az egyetlen, aki a földön fekvő fiúhoz rohant és felsegítette. Ferkó nehezen állt fel, véres arcát törölgette, zavartan nézett körül és halkán motyogott maga elé:

— Elmegyek innen én is! Elmegyek!

— Itt maradsz! — ordította Miklós.

De most felcsattant Géza hangja:

— Hagyd, hogy menjen! Mindenki menjen el, aki csak akar. Miklós ne tartsd vissza őket!

Miklós meglátorodott.

— Ezt te mondd, Géza? — kérdezte fojtott hangon.

— Ne tartsd vissza őket, Miklós — ismételte Géza elkeseredetten. — Hiábavaló lenne. Csak menjen Szabó Ferkó is és menjen mindenki, aki csak akar.

De senki sem mozdult. Csak Ferkó vánszorgott ki a barlangból. Az arca vörös volt, a ruhája is vérfoltos volt. Lassan botorkált lefelé a keskeny, meredek úton.

A barlangban újra munkához láttak a többiek. Már csak tizennégy gyermek! Szótlan, néma, de a szívük mélyén kesergő tizennégy gyerek!

Es másnap reggel Bozóky Miklós riadtan számolta össze a kis csapatot. Már csak tizenegyen voltak. Harmadnap pedig kilencen. Most már a lányok mindnyájan lent szaladgáltak az iskolaudvaron, még Vörös Erzsók is, aki pedig vadabb és merészebb volt nem egy fiúnál.

A barlangban tompán kongott a fal a csákányütések nyomán, Miklós kint állt a párkányon a sziklafalnak támaszkodva és hallgatta ezt a tompa, mély hangot. Hallgatta, mégsem figyel rá, mert közben a nyári szellő felhozta az iskolában éneklő gyerekek vidám hangjának csilingelését és erre kellett Miklósnak figyelnie. Milyen boldogan, gondtalanul énekeltek a gyermekek! Milyen vidámak mindnyájan, csak az ő szíve nehéz, csak az ő lelkén fekszik súlyos gond és bánat. Csak ő boldogtalan, végtelenül boldogtalan! És gyűlöl mindenkit, elsősorban a nagymamát, aki egyre megszégyeníti, aki olyan életre kényszeríti, amilyent élni nem akar. Nem és nem! Nem adja meg magát és megy le az iskolába. Még csak megismerni sem akarja azt a lányt, aki betolakodott Ágnes kisasszony helyére és mindenféle furfanggal magához csábítja a gyermekeket. Ő nem tud és nem is akar megalkudni, ő nem fog sohasem behódolni ennek a lánynak, akit gyűlöl, mindenkinél jobban gyűlöl! Lám, hogy énekelnek a gyermekek! Ott ülnek az iskolaudvaron, mezei virágokból láncot fűznek és énekelnek. Néhány nap múlva lesz nagymama születésnapja. Juditka biztosan elmondta annak a szörnyű lánynak, hogy minden esztendőben ezen a napon a tanyai gyerekek Ágnes kisasszony vezetésével felköszönlnek a nagymamát. Mi lesz, ha nagymama nem látja majd együtt a tizen-nyolc gyermeket?

De mit bánja ő, akármi is lesz! Nagymama végül is megtudja a valóságot és akkor neki nem lesz már maradása a kastélyban. Akkor el kell mennie! De hová, kivel? Vigye magával Gézát és Jósikát, akik mindaddig olyan híven kitartottak mellette? Vagy induljon neki egymaga a nagyvilágnak, a bizonytalan-nak? De merre kell mennie, hogy az apját megtalálja? És honnan szerezzen pénzt az útra? Ó, mennyi-mennyi kérdés, amire nem tud választ adni magának!

Csak állt a sziklaparkányon és bámult le a mélységbe. Alig hat napja, hogy az új tanítókisasszony megérkezett és mi minden történt már azóta! Milyen jó lenne megmozdítani most az Öreg-hegyet és rágörgetni az egész tanyára, hogy pusztuljon el odalent minden és mindenki. Ó, milyen szörnyű is, hogy nem tud senkit sem szeretni és őt sem szereti igazán senkisé! Senki, senki, még talán Géza sem. Juditka pedig biztosan nem szereti, hiszen ő volt az első, aki elárulta, elhagyta!

Ennél a gondolatnál Miklóst újra a harag és kétségbeesés kerítette hatalmába. Törni és zúzni tudott volna tehetetlenségében. Ökölbeszorította kezét és lehúnyta a szemét. Arra riadt fel, hogy a barlang csöndjét zavaros kiáltások verik fel, majd hirtelen Jóska rohan feléje és elfulladva lihegte:

— Miklós... Miklós... jöjj hamar! Találtunk valamit...

Miklós már rohant is. A gyerekek mindnyájan a barlang legmélyén tolongtak. Géza egy öreg iszállólámpa sápadt fényénél vizsgálta a sziklafalat. Egy másik gyermek a földön térdelt és csákányával a kőtörmelék között kutatott.

— Nyílás... nyílás van itt! — kiáltotta Géza Miklós felé.

Csakugyan keskeny nyílás sötétlett feléjük. A lámpa gyöngé fényénél nem lehetett látni, milyen mély az üreg, de a keskeny nyíláson egyikük sem bujhatott be.

— Hagyjátok most ezt — rendelkezett Miklós komoran és csodálatosképpen a váratlan felfedezés most sem örömet, sem izgalmat nem váltott ki belőle. Pedig évek óta várta a percet, amikor majd megtalálja a barlang állítólagos titkos kijáratát. A tanyán lakó nagyon öreg emberek gyakran meséltek arról, hogy az Öreg-hegy barlangjában még a szabadságharc alatt számos honvéd rejtőzött el és ki is jutottak, ki is menekültek a barlangból, de hogy merre, milyen úton át, azt mindvégig titokzatos homály fedte. Valószínűleg valamilyen titkos kijárat vezetett az Öreg-hegy túlsó oldalát sűrűn beborító erdők közé. De ezt a kijáratot soha senki sem találta meg. Arról is beszéltek, hogy kincseket és fegyvereket, sőt rengeteg pénzt is elrejtettek a menekülők a titkos kijáratban, de hosszú évek kutatása nem hozott semmi eredményt. Az Öreg-hegy jól őrizte a kincseket. Végül is a felnőttek megúnták a kutatást és a Róka-barlang, amelyben már régen nem tanyáztak a rókok sem, lassacskán egészen a gyermekek híradalma lett. Különösen, amióta Miklós megszervezte Vadrózsapuszta ifjúságának csapatát. A gyermekek főhadiszállása volt a barlang, itt senki sem zavarta őket a játékaikban és a szórakozásaikban. Még Bozóky báróné sem törődött azzal, hogy Miklós és a bandája a barlangban tanyázik szabad óráiban. A tanyai embereket pedig már régen nem érdekelte a titokzatos barlang.

De ezen a délelőttön, amikor a régi rege mégis a megvalósulást ígérte, ezen a délelőttön Miklóst, a rettegett vezért sem érdekelte a barlangban talált

furcsa nyílás. Nem törődött azzal, vajjon hová vezethet, hogyan lehetne szélesebbre tární. Közönyösen nézte a nyílást és legfeljebb az az érzés kavargott benne, bárcsak felnyílna most alattuk a föld és nyelné el mindnyájukat. De a barlang csöndes és néma maradt és titokzatosan várta, hogy emberi kezek keressék és találják meg titkos útjait és kincseit.

Delet harangoztak, amikor a kilenc kisfiú hazafelé indult, lehorgasztott fejjel, nehéz szívvel, szótlanul.

TITKOS TALÁLKOZÓ.

Juditka csupa izgalom volt, amikor Gézától értesült a felfedezésről. A két testvér a délután folyamán titokban találkoztak a nagy park legsötétebb sűrűjében. Óvatosan surrantak ki a kastélyból, amikor Miklós éppen a könyvtárban gubbasztott a térképei között és nem gondolt arra, merre járhat az öccse.

— Gézám, most nem szabad Miklóst egyedül hagynod — magyarázta Juditka suttogó hangon — Bár alig várom már a percet, hogy te is közöttünk legyél az iskolában. Kató kisasszony olyan jó és kedves! Ő nem haragszik rátok. Tudja, hogy lassacskán meg fogjátok őt szeretni, hiszen csak javunkat akarja.

Géza szomorúan bólintott.

— Igazad van, Juditkám — felelte őszinte szomorúsággal. — En jól tudom, hogy helytelen az, amit teszünk. Hiszen hazudunk, becsapjuk nagymamát, és csak magunknak ártunk, ha nem tanulunk. Most már én is látom, hogy nagy ostobaság ez az egész összeesküvés. Harcolunk az ellenség ellen, aki volta-képpen nem is ellenségünk. De Miklós ezt nem akarja elhinni. Ő egyre azt hajtogatja, hogy ti elárultátok őt.

— Ó, Géza, hidd el, mi nem vagyunk árulók. Hidd el, mi csak jó és szorgalmas gyermekek akarunk lenni, azért tértünk vissza az iskolába. Hidd el, hogy én igazán csak jól akartam, amikor elsőnek maradtam ki a bandából. Tanulni akarok és játszani és boldog akarok lenni. És szeretni akarom Kató kisasszonyt, aki olyan jó hozzám, amilyen jó hozzám még senki sem volt. Aki annyi mindenre megtanított már, amit eddig nem tudtam. Ő, én Ágnes néni is szerettem, de ő még sem állt olyan közel a szívemhez, mint Katóka. Gézám, nekünk nincsen édesanyánk, pedig emlékszel, hányszor vágyódtunk már meleg szeretet után? Látod, Katóka a barátnőrs lett és ez olyan jó! Végre van valaki, akinek minden titkos gondolatomat el is mondhatom. Bárcsak ti is lent lennétek már az iskolában! En bizony félek attól a titkos nyílástól, ki tudja, hová vezet? Mondjunk el Károly bácsinak mindent, ő majd megnézi, mi lehet ott!

— Nem szabad elmondani semmit — rémüldözött Géza. — Miklós megtiltotta, hogy valakinek is szóljunk a felfedezésről.

Folytatjuk

Péter dedóba megy

Péter nagy fiú volt. Négyéves és háromhónapos. Haja fehér volt, mint az árvalányhaj, esíkos kabátkát viselt és mással, mint az édesmamájával nem akart sétálni.

Kevés barátja volt, mert Péter nem szerette a társaságot. Ennek azonban megvolt a maga oka. Egyszer egy idegen gyerek az utcán megütötte Pétert.

A sétaterén ült a Péter mamája és vastag kék pamutból horgolt valamit. Péter, szokása szerint, ott állott mellette és nagy szemekkel nézte a többi gyereket, kik vígan szaladgáltak körülötte.

Szeretett volna ő is odamenni hozzájuk, feldobni, meg elkapni a labdát, de nem ismerte a gyerekeket, nem tudta, hogy szó-

litsa meg őket. Hiába biztatta az édesanyja:

— Mutasd be magad, Péter és erédj a kisfiúkkal játszani...

Péter csak állott. Nem mozgott. Ekkor egy feketehajú, pöttöm fiú odaállott mellé és egy ideig hallgatva szemlélte Pétert. Aztán rákiáltott:

— Gyere.

Péter odasímult az édes mamája térdéhez, nem felelt, csak a fejét rázta.

— Itt a labda, — szólott a kis fekete és feldobott egy piros labdát, mely megfordult a levegőben, leesett a földre és visszapattant újra.

Péter szeretett volna labdázni, de olyan idegen volt ez a fiú és a nevét sem tudta.

— Hogy hívnak? — kérdezte a pöttöm fekete ember, aztán megfogta a Péter kezét és bemutatkozott:

— Én Tamás vagyok. Minden nap kijövök játszani a kisaszszonnyal, az én édesmamám nem ér rá horgolni, mert orvos.

Péter tudomásul vette mindezt, de még mindig nem érzett elég bizalmat Tamás iránt, hogy megmondja a nevét.

Tamás várt egy kicsit, kíváncsian nézegette a hallgató kis szőke fiút, aztán elengedte kezét.

— Hiába nem mondd meg, mégis tudom, hogy hívnak! — mondta később és pár lépéssel eltávolodott Pétertől.

— Hát hogy? — röppent el a kérdés Péter ajkáról, ki esodálkozásában, hogy az idegen az ő nevét tudja, végre megszólalt.

— Szamárnak hívnak, — kiáltott Tamás és rögtön el is szaladt, azt remélvén, hogy Péter utána indul és jól megkergeti.

De Péter állott, álmélkodva, ennyi nevetlenség hallatára és még jobban odasímult édes mamájához.

Ekkor Tamás felemelte a labdát és egyenesen Péter felé dobta. A labda egy kicsit megütötte Pétert és a fiú vörös arccal keservesen sírva fakadt.

Ettől kezdve Péter még jobban húzódott a gyerekektől és a viláért sem ösmerkedett volna meg senkivel.

Édesmama figyelte, hogy milyen vad az ő kis fia és elhatározta, hogy elviszi a dedóba.

Péter rettenetesen tiltakozott. De nem volt segítség. Menni kellett.

Bőgve érkezett meg a dedó ajtajába, mert azt képzelte, hogy minden kisfiú olyan pajkos, mint Tamás, aki kicsúfolta és hozzávágta a labdát.

A dedó ajtajában azonban kellemes meglepetés érte.

Egy mosolygó kis lány, amint meglátta, elkezdett kiabálni: .

Kifestő-kép

Fessétek ki ezt a képet ízlétek szerint, hogy szebb legyen kis ujságotok.

— Nénike kérem, egy szegény kisfiú nagyon sír...

Egy másik gyerek odalépett hozzá és részvéttel megkérdezte:

— Elestél?

Egy harmadik éppen a vajaskenyerébe akart beleharapni, de meggondolta a dolgot és inkább megkínálta Pétert.

— Éhes vagy?

Péter azt gondolta, Tündérországha került. Csupa kedves kis pajtás várja itt, rengeteg játék és a nénike olyan szépen szól hozzá, mintha ő lenne a főünnér.

Péter egyszerre megnyugodott. Kinyitotta a kis kosárcáját,

melyben az uzsonnáját hozta, és megkínálta ő is kis pajtását:

— Nekem is van, ha akarod neked adom.

Rögtön megbarátkoztak. Kézenfogva bementek a nagy terembe. Amint Péter körülnézett, ijedten látta, hogy a szobahintán az ő Tamás ismerőse hintázik. Legjobban szeretett volna megfordulni és elszaladni. De a nénike észrevette és megkérdezte:

— Ősmered Tamást? Bántott téged? Mert ő nagyon szilaj gyerekek volt..., de ennek most már vége. Ő most már lovagias ellenfél. Nem kell tőle félni.

A nénikének igaza volt. Amint Tamás észrevette Pétert, leug-

rott a hintáról és odaszaladt hozzá:

— Szeretsz hintázni..., átengedem neked a hintát, ha akarod...

Péter kezét fogott Tamással és vele együtt odament a hintához. A nénike vele ment. Péter kitünően mulatott.

Otthon azt mondotta az édes mamájának:

— A dedóban jobbak a gyerekek, mint a sétatéren.

Édesmama megcsókolta kisfiát:

— Ha azt akarod, hogy pajtásaid legyenek, neked is jó pajtásnak kell lenned.

Péter ezt megértette és meg is ígérte.

Vándor Iván.

Levél Panninak

Messzi, messzi idegenbe
Küldöm ezt a levelem.
Odament egy kis barátnőm
S nem is gondol énvelem.

Pedig várom, egyre várom,
Hogy megírja, mit csinál.
Hisz' egész nap annyi mindent
Mível egy oly kiesi lány.

Öltözteti babuskáját,
Sétálni megy, varrogat,
Hintázik és kergetőzik,
Dalol vidám dalokat.

De itt szomorú a hinta,
Nem ül rája senki sem.
Ő is Pannit várja vissza,
Legalább is azt hiszem.

Csak egy sort írv, kiesi Panni,
Hogy már indulsz, — ez elég!
Nagy örömmel sietek majd
A vonathoz te eléd.

Mindjárt eljössz uzsonnára,
Jó kávéra, édesem.
És a hinta oly magasra
Röpít, mint még sohasem!

Fehér Lidia.

Megy a Jutka

Megy a Jutka a vásárra,
Almát visz a kiskosárba.
Maga szedte a nagy fáról,
Válogatta a javából.

Szembejön a Róza néni,
Koldusasszony, nem mer kérni.
Be jó volna, csak egy falat,
Felfrissítné a fa alatt.

Szól a Jutka: — Róza néne,
A batyuban még elférne,
Itt a legszebb három alma,
Hadd legyen egy jó falatja!

Megy a Jutka a vásárba,
Elkelt ám mind az almája!
Pénn csörög a kosárba,
Jó lesz télen új csizmára!

T. P.

ŐSZ

Fűzfalevél, nyárfalevél
Megremeg...
Még egy nap és valamennyi
Lepereg.

Lepereg a hideg földre
S ott szunnyad el mindörökre
A sok féltő, a sok fázó
Falevél,
Fűzfalevél, nyárfalevél.

Ereszünkön búslakodó
Fecskepár
Sírva nézi, hogy a szép nyár
Oda már...
Hűvösebb a nappal, éjjel,
Már a Nap is ködbe vész el.
Nincs már öröm, nincsen
A tanyán — [nyugság]
Sírja a két kis madár.

Szomszédunkban mezütlábos
Kisgyerekek
Vékony, rongyos ruhácskában
Didereg...

Istenem, jaj, tekints rája,
Szeresd, aki ilyen árva
S nem repülhet messze tájra,
Melegebbre,
Mint a vándorló madárka!...

Móra László.

Péter bevonul

Úgy mondom el, ahogy hallottam.

Nekem katonák mesélték, akik résztvettek a bevonuláson. Mert azt, ügyebár, mindnyájan tudjátok, hogy visszakaptuk a Felvidéket. Kassa Ungvár, Losonc, Munkács, Rozsnyó újra a miénk lett. És még sok gyönyörű magyar város, ami háború óta a csehek kezében volt.

János már mult esztendőben szolgált. Nem volt amolyan közönséges katona; önkéntességi stráfcja volt, rangja is volt már, úgy mondták, hogy: Tizedes! De a legszebb mégis az volt, hogy állandóan autón járt. Nem csak ő, hanem az egész ezred.

Az, persze, egészen természetes volt, hogy az autós osztag részt vesz a bevonuláson. Autó is kellett, meg a katona is, aki a gépkocsit vezeti. A kaszárnyában szörnyű izgalom volt, mert mindenki menni szeretett volna. De hát persze, erről szó sem lehetett, elvégre néhány katonának itthon is kellett maradnia a kaszárnyában. Senki sem akart itthon maradni és állandóan jelentkeztek a százados úrnál, hogy menni szeretnének. János öccse, Péter, majd meghalt az irigységtől. Hogy Jánosnak milyen szerencséje van. Mindenütt ott lesz, mindent látni fog, ünneplik, virággal és muzsikával fogadják, ő pedig itthon maradhat, legföljebb majd vasárnap délután látja a sok szép ünnepséget a moziban.

Egész nap rosszkedvűen, morcos arccal járt kelt a lakásban.

— Mi bajod? — kérdezte édesapja. — Beteg vagy?

— Mutasd a nyelved, — mondta édesanyja. És már hozta is a lázmérőt.

— Nem vagyok beteg, — dünnyögte Péter, — csak rosszkedvű vagyok.

— Most? Amikor mindenki arca sugárzik az örömtől és a boldogságtól?

— Hiszen éppen ez a bajom, — dünnyögte Péter. — János elmegy, én pedig mehetek holnap is, meg holnapután is az iskolába, mintha semmi sem történt volna.

— János már elvégezte az iskoláit, sőt az önkéntességi évét is leszolgálta.

— Te tudtommal még iskolaköteles vagy — mondta édesapja.

Péter nem felelt. Olyan arcot vágott, mint aki mindjárt sírvafakad. De miután nagy fiú nem szokott társaságban sírni, inkább elhagyta a szobát.

— Mégis elmegyek a katonákkal a Felvidékre, — határozta el. — Azért, mert pár esztendővel fiatalabb vagyok, mint János...

Másnap reggel jókor elindult hazulról. Ahe-

lyett, hogy az iskolába ment volna, a kaszárnyába ment. Nagy sürgés-forgás volt a kaszárnyaudvaron, nem sokat törődtek vele. A kapuban őrt álló katonának azt mondta, hogy Jánost, a bátyját keresi, búcsúzni akar tőle. Beengedték. Észrevétlenül egyik nagy teherautó mögé húzódott és amikor senkisémm figyelte, a ponyva alá mászott. Nem volt valami kényelmes helye, de legalább nem vették észre. Kiabálást, lármát hallott, állandóan jöttek-mentek a kocsik körül, esomagoltak, rakodtak, végre párórai várakozás után a kocsik szép sorjában kigördültek a kaszárnyaudvarról.

Az autót egy katona vezette. Mellette két másik katona ült.

— Estére Miskolcon leszünk. Holnap reggel megyünk Kassára, — hallotta az egyik katona hangját. Szörnyen megijedt. A hang nagyon ismerős volt.

— Amilyen pechem van, Jánossal kerültem egy kocsira, — állapította meg. — Csakhogy János mindent látni fog, én pedig itt gubbaszthatok a ponyva alatt.

Sokáig mentek. A sötétségben elálmosodott. Elaludt. Amikor fölébredt, nem tudta, hogy nappal van, vagy éjszaka, mert most még az előbbinél is nagyobb sötétség volt, de azt megállapította, hogy az autó áll. És azt is megállapította, hogy éhes. Mert arra nem gondolt, hogy élelmisszerrel ellássa magát. Egy ideig a körmét rágta, de attól még éhesebb lett, kimászott a ponyva alól.

Amikor kimászott, látta, hogy egy idegen kaszárnya udvarán vannak. Körülötte mindenütt katonák. A csákón virág, a gomblyukban virág. Paprikáskrumplit ettek, kolbász is volt benne. Remek illata volt.

Nem tudott ellentállni. Közelebb lépett.

— Hát ez ki? Hogy kerül ide ez a gyerek? — kérdezte az egyik katona.

— Kémkedik a kölyök, — mondta a másik katona.

Máris körülvették ketten-hárman. Szigorúan néztek rá.

Péter szörnyen megijedt. Eszébe jutott, hogy azt hallotta, hogy a háborúban mindenkit, akit azzal vádolnak, hogy kémkedik, felkötötték a legközelebbi fára. És itt két magas akácfa nyujtogatja az ég felé ágait.

— Nem kémkedtem, — dadogta. — Csak éhes vagyok.

— Hogy kerülsz ide? — kérdezte a katona.

— Autón jöttem. A ponyva alatt.

— Melyik autón? — pattogtak a kérdések.

Péter körülnézett. Egyik teherautó olyan volt, mint a másik.

— Nem tudom, hogy melyik volt, — mondta nagyon csöndesen, — de azt hiszem, János is azon az autón volt.

— Ki az a János?

— A bátyám!

— És ő tudja, hogy te itt vagy?

Péternek sírásra görbült a szája.

— Dehogyan tudja... ne is tessék neki megmondani... mert én megszöktem hazulról... Én is szeretnék a katonákkal bevonulni Kassára.

De akkor már ott volt János, meg egy hadnagy, pár pillanat múlva előkerült egy százados is. Nagyon szigorúan néztek Péterre, úgy, mint ha igazán föl akarnák akasztani. János is szörnyű haragos arcot vágott, tudta, hogy a katonáknál nem ismerik a tréfát.

A százados csak állt az akácfa alatt és nézte az ijedt gyereket.

— Szóval te is velünk akartál jönni Kassára?

— Igen, százados úr!

— Hát most mit csináljak veled?

Péter bátorságot vett magának.

— Tessék engem elvinni, százados úr. Megígérem, hogy jól viselem magam.

A százados úr gondolkozott. Mintha egy kisikét mosolygott is volna.

— Aztán miért akartál velünk jönni Kassára?

— Az egész osztály jönni akart, — mondta Péter, — mindnyájan látni akartuk, hogy hogyan vonulnak be a magyar csapatok Kassára. Csak hogy a többi fiúnak nem volt annyi bátorsága, mint nekem. Én megszöktem, — tette hozzá büszkén.

— Majd én adok pénzt és reggel a vonaton hazautazik, — jegyezte meg lángvörös arccal János.

Péter olyan könyörgő arccal nézett a századosra, hogy az megsajnálta.

— Ha legalább egyenruhád volna, — mondta.

Péter már látta, hogy megnyerte a esatát.

— Meg tetszik látni, százados úr, hogy reggelre keríték egyenruhát.

A százados nevetett.

— Nem bánom. Ha reggel egyenruhában szabályszerűen tisztelegsz, velünk jöhetsz.

Péterrel most már madarat lehetett volna fogatni a boldogságtól. Reggelre tényleg kerített valami egyenruhát, sapkája is volt, indulás előtt szabályszerűen beöltözve jelentkezett.

— Százados úrnak alázatosan jelentem...

— Rendszerben van, — bölintott a százados úr.

— Kapaszkodj az egyik kocsira. De figyelmeztet-

lek, katonásan viselkedj. Nem akarok szégyent vallani miattad.

Pár perc múlva az autók útban voltak Kassa felé. Virággal, zászlókkal fogadták őket mindenütt az ünnepelőbe öltözött emberek, ölelték és csókolták a magyar katonákat. Péter mindenütt jelen volt, mindent látott, kifogástalanul, katonásan viselkedett, úgy, hogy a százados úr külön megdicsérte.

De hogy otthon és az iskolában mi történt, amikor hazakerült, igazán nem tudom...

Benes Klára.

Trianon – szobrok

Négy szobor áll a nagy téren,
Hogyha látom, forr a vérem,
Foly a könnyem, fojt a bánat,
Úgy siratom nagy hazámat!

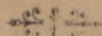
Dél és Észak, Kelet, Nyugat,
Mindnégy szobor egyet mutat:
Csonka lett nagy Magyarország,
Trianonba csonkították.

De az egyik már megmozdult:
Északon a sors megfordult,
Észak szobra jelzi nékiünk:
Hazatért szép Felvidékünk.

Észak szobra emlékeztet:
Magyarok, ez csak a kezdet,
Jön majd Dél is, Nyugat, Kelet,
Minden, mit a magyar szeret.

Minden dombon, minden hegyen
A lobogó magyar legyen,
Magyar legyen Duna, Tisza:
Mindent vissza! Mindent vissza!

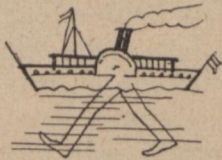
Komor Gyula.

Marika megint tanult valamit

— Mese a kicsinyeknek —

Hiszen emlékeztek Marikára, arra a kislányra, aki mindenbe belekapott és semmihez sem értett. De hát hiszen azzal nem volt semmi baj, mert Marika össze-vissza csak hároméves volt és ráért volna még mindent megtanulni. Anyuka csak mosolygott azon, mikor a takarításnál a szőnyeget akarta felmosni és a konyhakövet lekefélni, meg mikor a baromfiudvarban a kis csirkéket kínálta a malacoknak szánt moslékkal, viszont a malac elé néhány kendermagot szórt. Az ilyesmi előfordulhat kislányoknál, akik még olyan picikék, mint Marika, azért hát azon se lehet esodálkozni, mikor anyuka egyszer levezette a Dunához és Marika egy szép nagy hajót látott, menten megállapí-

totta, hogy a hajónak a víz alatt ugyancsak hosszú lábai lehetnek, amivel előre lépked. Egy máskor meg, mikor egy nagy autobuszt látott, azt mondta, hogy roppant kíváncsi, hol van benne eldugva a lovaeska, amelyik a kocsit olyan gyorsan húzza. Hát még

mikor meglátta a hegyi siklót, szentül meg volt róla győződve, hogy fenn a hegytetőn erős emberek húzzák fel azt kötélen. Mikor

pedig vonaton ült, azon esodálkozott, hogy mi jut eszükbe a házaknak, utaknak, fának, hogy úgy elszaladnak, mint a bolondok a vonat mellett. És mikor az első repülőgép berregett a feje fölött, így kiáltott fel:

— Ugye, anyuka, azt a furesát ott fenn, a madarak viszik a hátukon.

Anyuka jót nevetett Marika mondásain, mert van is rajta mit nevetni. De aztán megmagyarázta Marikának, hogy a levegőben az egy repülőgép, amit a légesavarok hajtanak előre és nem kis madárkák cipelik a hátukon. Hogy a hajó nem sétál a víz alatt, hanem nagy kerekek hajtják előre a vízen, hogy az autókban nincsenek seholsem

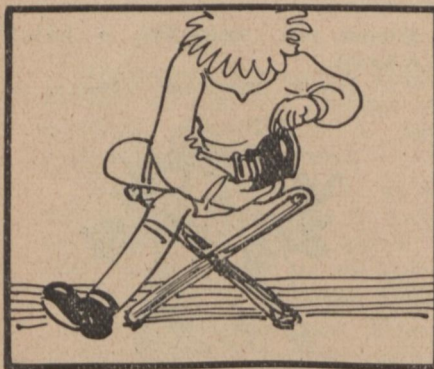

lovak elrejtve, hanem a géperő, a folyton robbanó benzín löki, hajtja a gépkocsikat és hogy a siklót nem emberek cipelik a magasba, hanem gép húzza a kötelet. A vonat mellett pedig szép nyugodtan áll minden, csak a vonat az, amely úgy fut.

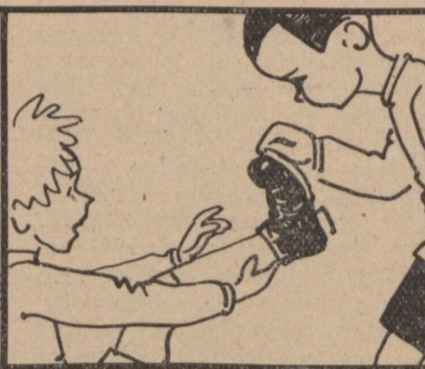
Ti ezt régen tudjátok, ugy-e, gyerekek? De most már Marika is megtanulta.

Altay Margit

Lekvár Peti kalandjai

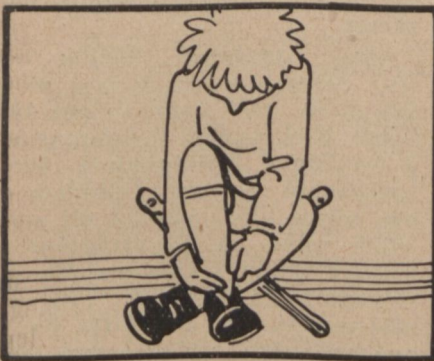
Szegény Misi jól megjárta,
Szögbe akadt be a lába.
Fel is hasadt ott a bőre,
Vagyis hát csak a cipője.

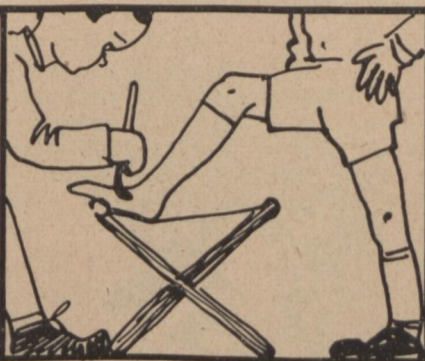
Peti éppen hogy odaért.
— Jaj Petikém, nézd mily baj ért!
Ekkora lyuk! Ilyen szegyen!
Nem járhatok én így mégsem.

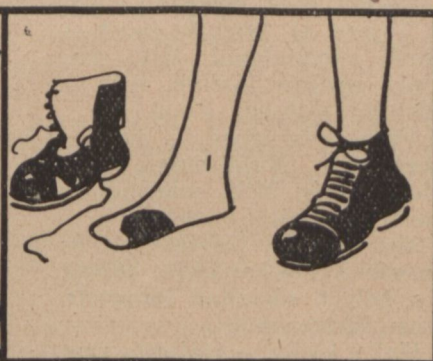
Fura volt a Misi lába,
A világos harisnyába.
Peti nézte és nevetett,
Azután csak gondolt egyet.

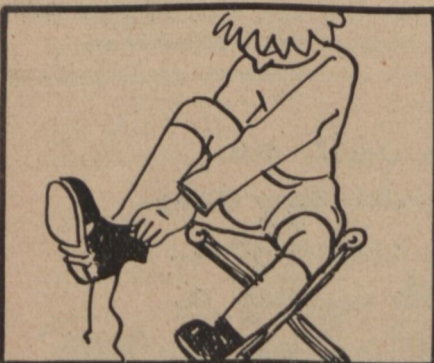
— Mért vágsz olyan bárgyú képet?
Megesinálom a műtétet.
Ne lopd a drága időmet,
S vesd le gyorsan a cipődet.

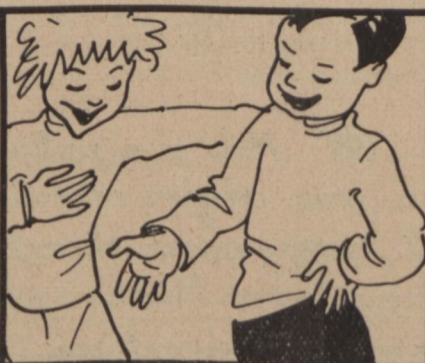
Nem kell hozzá semmi egyéb,
Csak fekete olajfesték.
S Misi pajtás, hidd el nekem,
Hogy a lyukat eltüntetem!

— Lehetséges? — kérj Misi,
Míg Peti a „pemzli“-t viszi,
Hogy végezze dolgát mára,
Foltot fest a harisnyára.

Huncut area csak úgy ragyog.
— Ugy, pajtikám, készen vagyok
S nem is tellett sok időbe,
Rajta, bujj be a cipőbe!

Misi a cipőt felvette,
És megszólalt, nagy nevetve:
— Jó dolog, az már hiába,
Kinek Peti a barátja!

Nincs ki ebben majd hibát lát,
Se ideát, se odaát,
Petikém, a műved remek,
Mégfogadlak suszteremnek!

Miki manó és Muki manó kalandjai

Miki manó és Muki manó az erdőben sétálgattak, mikor egyszerre a fejük fölött halk sírás

ütötte meg a fülüket. Néztek felfelé, néztek jobbra, néztek balra, de nem láttak semmit. Pedig hát az a hangocska folytonosan csak sírdogált.

— Vajjon ki lehet bajban? — kérdezte nyugtalanul Miki manó, aki nagyon jószívű volt és mindenkin segíteni akart.

— Fogalmam sincs, — mondta kétségbeesve Muki manó, aki, ha lehet, még Miki manónál is jobbszívű manócska volt.

A sírás egyre folytatódott és a manók körbe-karikába járták azt a helyet, ahonnan hangzott, de nem láttak senkit.

— Halló, halló! — kiáltotta végre Muki manó. — Mondd meg hát, hogy ki vagy és hol sírsz?

— Jaj, jaj, jaj — sírt a hangocska. — Itt vagyok ebben a nagy bokorban, annak is a közepéfé.

Manócskák átkutatták a bok-

rot és csakugyan: a bokorban finom pókháló volt és annak a közepén egy ici-pici kis virágtündérke. Az sírdogált olyan keservesen, mert a pókháló szálai- ba bele volt akaszkodva a szárnyacskája, lábaacskája és nem tudott sehogy sem kiszabadulni. Ugy vergődött szegény kis virágtündér, mintha egy legyeecske lenne a gonosz pók hálójában.

Miki manónak és Muki manónak sem kellett több. Egyszeriben odarohantak a háléhoz és addig-addig tépték, szaggatták a szálait, míg azok engedni kezdtek. Így aztán nagy munka után sikerült kiszabadítani a hálóból került virágtündérkét.

Miki manó a karjába emelte a tündérkét és óvatosan letette a földre.

Azt hitték, hogy most már nincs semmi baj. De egyszerre a

gonosz pók megjelent a hátuk mögött.

— Hogy mertétek elvenni az

én ebédemet? — mondta haragosan. — Most mind a hármatokat megeszlek. Egyrészt, mert éhes vagyok, másrészt, mert elvettétek az ebédemet és eltéptétek a há-

zamat. Ezzel haragosan feljűk indult. De a manócskák nem várták meg, míg a gonosz pók bekapja őket, hanem megforgatták a fejűkön a láthatatlanná tevő sapkájukat és úgy eltűntek a pók szeme élől, mintha ott sem lettek volna. A kis virágtündér meg gyorsan kiterjesztette a szárnyait és elrepült. Pók úr utánanézett és azt hitte, hogy egy gyönyörű, tarkaszárnyű lepke száll a levegőben. Persze, nagyon fájt rá a foga és csakhamar ki akarta javítani az elszakadt hálót, hogy a pillangó be- lerepűljön. De a virágtündérke- nek használt a lecke. Soha többé közel se ment pókháléhoz.

*Kedves Cindri! Ma szaválás volt az iskolában és az óra végén mindenki egy vers-
sört kapott fel, hogy arra rimet csináljon.
Én ezt a sört kaptam: Nincs szebb ország a
világon....., amire így rimeltem: Mint ez a
szép Én Ujságom. Ugy-e nagyszerű?
Sokszor tisztelet Zuzsu*

Mi leli a Huszárt?

— Elbeszélés. —

Gyönyörű komondor nyugtalankodik az udvaron. A szép kis magyar faluban, Tinnyén, mindenki ismeri ezt a fehérszörű, kerekfejű nagy kutyát: a Huszárt.

Gazdája nem adná a fél világért. Vele szokta járni a mezőt. A kutya utána megy a barázdába is, amikor szánt. Aratáskor pedig kint hál a Huszár is az első búza-kereszt tövében, mellette, a tűndöklő júniusi ég alatt.

Most vasárnap van. Meleg, gyengén szellő az idő. A ház népe templomba ment. A gazda is, felesége is, két legény fia és három leánya is. Csak a Huszár maradt otthon. Nem leli a helyét.

Hol leül, hol nekiszalad. Csak a bezárt kapu előtt áll meg. Szüköl. Néha fel is vonít. Aztán körbe-körbe jár, mint a bolgárkertész lova az öntözőkerék körül.

Egyszer csak keményen nekiszalad a kerítésnél valamivel alacsonyabb kiskapunak. Sikerült. Tetejére kerül a Huszár, a 9 éves, hatalmas komondor. Onnan friss lendülettel leugrik az utca járdájára és lohol a Nagy-utca végig, ki a falu szélére. Ott leül a faluba vezető országút mellett és néz, néz. Néz, figyel előre, bele a meszeseségbe. Arra, — Pest felé.

— Mit bámulsz, Huszár? — veti rá a szót a templomból hazatérő magyar, a szélső ház gazdája.

A Huszár még a fejét se kapja a szó irányába.

— Mi lelt, Huszár? — böki meg most a különösen viselkedő állatot esizmája orrával a gazda.

A Huszár nem néz rá vissza. Felugrik. Száz lépést előre fut. Leül újra. S nézi, nézi a semmit. A gazda megcsóválja a fejét és bemegy a házba. Feleségének mondja:

— Nézd csak, Sára, a Kenderesiék Huszárja úgy bámul Pest felé, meg se moccan, mintha valakit várna. Nem hallgat se szóra, se rugásra.

— Kit várna? Itthon van mindenki Kenderesiéknél.

— Igaz... Hohó! Mégse igaz. Ferkó hét éves nincs itthon. Tudod, hogy úgy elment, mint a

nyári felleg. Nyoma veszett. Azóta mindig siratja Kenderesiné.

— Sirathatja is, mert bizonyosan meghalt az a Ferkó; azért nem ad hírt magáról. Pedig már nem haragszik rá az öreg Kenderesi se.

— Pedig haragudhatna; ellopták tőle a ráhízott lovat; elaludt az árokparton, úgy legeltette a Keselyt.

— Ugyan, apja: Kesely lova volt; Ferkó, az a szép, 14 esztendőes gyerek, a fia volt. Hát az csak többet ér, mint az a rossz ló.

— Nem volt az a ló rossz. Szép ló volt. Szó, ami szó: Ferkó azért csak többet ért. De hát elment. Elbújdosott. Miért tette?

— Félt az apja haragjától.

A Huszár, persze, nem hallja ezt a beszélgetést. Fülét egyre izgatottabban hegyezi. Felugrik. Aztán megint leül. Már lát is valamit, vagy valakit az országút messzeségében. Felé mozog az az öklömnyninek se látszó valami. Más nem látja, csak a Huszár. Már nem is ül. Fut. Vágtat. Repül.

S egy félóra se telik bele: már egy szépszűl legény mellett ugrál, akivel visszaérkezett a falu szélére.

A legény ráköszön a szélső ház udvarán beszélgető emberpárra:

— Adjon Isten, Sára néném!

— Szent Isten! Te volnál az Ferkó?

— Megjöttem.

— Jó odavoltál.

— Én vártam! — ez a büszkélkedés ragyor a Huszár szeméből.

— Várnak otthon, Ferkó? — kérdi Sára asszony.

— Nem irtam.

— Akkor vigyázz, mikor bemegy a házba; meg ne repedjen édesanyád szíve örömeiben.

— Majd előreküldöm a Huszárt a kapuból.

A komondor ünhatja ezt a kevés beszédet is, mert előre siet. S mire Ferkó hazaért, már az egész családot a kapuba ugatta ki az örömeiben táncoló kutya.

Ott ölelik meg sorra a hazatérő fiút, a esodálkozó falu előtt. Mindenki sír, csak a Huszár szeme kacag boldogan.

Gyökössy Endre.

AZ AMERIKAI IKREK

AMERIKAI GYERMEKREGÉNY

ÍRTA: MILDRED JONES

9

— De igen, a mienk. A tő és a körü-
lőtte levő legelő is, egész a határig. Csak
sajnos, semmi értéke nincs... — és Jack nagyot
sóhajtott, mert eszébe jutott, hogy egy ilyen
gyerekesny miatt egészen megfélekedett a kö-
telességről, vagyis arról, hogy az almákat el-
adni igyekeztek...

— Ha a titek, nektek kell a dolgot jelen-
teni — vélte Jago. — Meg aztán én tegnap
jöttem a városból, most össze kell itt minden-
félét vásárolnom a piac számára és csak a
jövő héten mehetek. Addig pedig nem várhat
a dolog. Még utóbb tényleg valami baj szár-
mazik belőle és akkor titeket terhel a fele-
lősség...

Az ikreknek nem volt más tennivalójuk,
mint megfogadni Jago tanácsát.

Pedig nem volt könnyű dolog ennek a
keresztülvitele.

Először is nagyanyótól kellett engedélyt
kérni, hogy néhány napig távol maradjanak és
nagyanyónak ügyis sok volt a dolga, nem szí-
vesen engedte el őket. De Jill addig könyörgött,
hogy a városban kell megvennie a tyúkokat,
míg nagyanyó összecsomagolt nekik egy tarisz-
nyára valót és sok jótanács közepette újukra
engedte az ikreket...

Hajnaltban indultak, de alig mentek vagy
két óra hosszat a poros országúton, mikor
szekér érte utól őket. A szekéren Ted Fer-
gussen ült az egyik béres mellett.

— Hova igyekeztek, Abbott-ikrek? — kér-
dezte Ted barátságosan.

Az ikrek egy kicsit zavarban voltak, de
aztán Jill kivágta:

— A városba megyünk. Tudod, tyúkokat
szeretnék vásárolni és a környékben már össze-
vásároltam minden tojótyúkot. Veled jöhetnek
egy darabig?

— Nemcsak egy darabig, de egészen a vá-
rosig velem jöhetnek — hívta őket Ted. —
Magam is oda igyekszem, valami hivatalos dol-
gom van a sheriffnél. Vagyis hát édesapá-
nak, de ő most nem hagyhatja a farmot.

Az ikrek olyan boldogok voltak, mikor a
rázós kocsin tovadöcögtek, mint a kiskirályok.
Valósággal uraknak érezték magukat ott a kocsi
tetején és gyönyörködve nézték a tájat. Pedig
nem sok látnivaló akadt rajta. Mezők, mezők
és mezők... az egyikken legeltek birkák is, de
a legtöbbje még csak egy kis gyér fűvet termelt,
odább egy-egy kis gondozottabb terület, nyilván
valamilyen farm közelében. Általában száraz
és kietlen volt ez a vidék és nem is volt csoda,
hogy olyan ritkásan lakták. De az ég ragyogóan
kék volt körülöttük és a vízmadarak egész
seregét verte fel déli álmából a tovadöcögő
kocsi... Mert a távolban nádas volt, valahol
messze, a szemhatárnál és még odább, egészen
a ködbe veszve egy erdő, hatalmas fákkal, sűrű
bozóttal... Mikor a kocsi az erdőhöz ért, a gyere-
kek leszálltak, letelepedtek egy fa alá, elő-
került az elemózsia és testvériesen osztottak
mindenen, ami a kosarakban volt. Jack és Jill
valósággal pompás kiránduláson érezték ma-
gukat és Ted is nagyon összebarátkozott ve-
lük útközben.

— Nem is vagytok olyan gyámoltalanok,
mint hittem — nevetett, mikor Jack ügyesen
összeállított egy száraz kenyérből és gyümölcs-
ből készült csemegét. — Ha tudtam volna, hogy

Kívánatra ingyen és bérmentve küldjük
új nagy képes árjegyzékünket.

ilyen élelmerek vagytok, el sem iöyök... — mondta Ted, de aztan hirtelen az ajkába harapott, mintha megbánta volna, hogy ennyit is mondott. Az ikrek pedig nem merték fagatni...

Az utazás különben csakugyan nagyon mulatságosan telt el és mikor az erdőből kiérve, meglátták a lankás hegyoldalt, melyen a vá-

roska épült, olyan jókedvűek lettek valamennyien hogy vidáman dalolva értek be a városba.

Ted ugrótt le elsőnek a kocsiról.

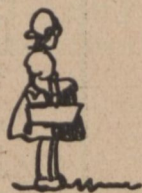
— Haza is viszlek titeket, Abbott-ikrek — mondta szívélyesen. — Csak legyetek egy óra mulva itt a kocsinál.

— Éjjel megyünk? — ijédezett Jill.

Folytatjuk.

Könnyű német iskola

Rotkäppchen
(rótképhhen)
Piroska

Rotkäppchen geht zur Grossmutter
Piroska megy (-hoz) a nagymamához

Im Wald begegnet ihm der Wolf
(begegnet)

(-ben) az erdőben találkozik vele a farkas

Der Wolf fragt: wohin gehst du?

A farkas kérdezi: hová mész te?

der Wolf

(mond: volf)

Rotkäppchen sagt: ich gehe zur Grossmutter
Piroska mondja: (én) megyek (-hoz) a nagymamához

Der Wolf fragt: wo wohnt deine Grossmutter?

A farkas kérdi: hol lakik a te nagyanyád

Rotkäppchen sagt: im Walde bei dem grossen Baum
Piroska mondja: (-ben) az erdőben (-nál) a nagy fánál

Der Wolf sagt: es ist noch früh, geh, sammle Blumen
A farkas szól: van még korán, menj, gyűjts virágokat

Rotkäppchen geht auf die Wiese und sammelt Blumen
Piroska megy (-re) a rétre és gyűjt virágokat

Der Wolf geht zur Grossmutter und frisst sie auf
A farkas megy (-hoz) a nagymamához és megeszi

REJTVÉNYEK

A megfejtések a kiadóhivatalba (Budapest, Andrásy-út 16.) tíz napon belül küldendők bel!

Varázskép

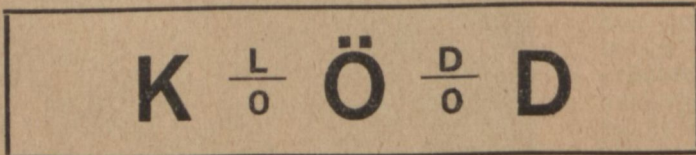

Kössétek össze a számokat 1—23-ig és akkor előbujik a varázskép.

Verses talány

Két betűje cipész szerszám
Tégy elébe egy betűt, s lám:
Föld és víznek keveréke
S hogy megtudjad, mi a vége,
Egy betűvel gyorsan told meg
Női nevet kapsz esetleg.

Betűrejtvény

Akinek a nevét Zsuzsu éca kihúzza a névsorból, értékes ajándékot kap.

A rejtrénymegfejtők nérsora:

5. számú rejtvény megfejtőinek névsora: Palzmann Vera, Jaks Judit és János, Bánóczy Jolika, Major László és Gyuri, Hrdlicska György, Schrikker Alice, Csincák Erika, Jakab Bandi, Szerberling János, Kaufmann Julika, Gayer Évi, F. Hamar Ibolya, Juhász Magda, Lejeune Paula, Kőváry Évi, Fülöp Erzsike.

6. számú rejtvény megfejtőinek névsora: Bartos Anna Mária, Nagy Piroska, Hegyi Mária, Egan Ede, Raduly Piroska, Solymár Marika, Csánády Kató, Hermann György, Kramer Iván, Krasznavölgyi Tibor, Bodonyi Klára, Löwy Adolf és Janka, Annus Éva, Sonnenfeld Judit és János, Lehner Miklós és György, Dzsófi Marianna, Puchmann Csöppike.

REJTVÉNYJUTALMAK

Egy-egy könyvet nyertek: Gellért Lucia, ifj. Csomasz Géza, Beck Zsuzsika.

Egy-egy játékot nyertek (*Liebnér bácsi játékosboltjából*): Hegyi Mária, Boősze Marika, Ajtay Anikó.

Egy doboz Ovomaltinet nyert: Bodonyi Klára.

Megfejtések a 7-ik számból:

HELYSÉGREJTVÉNY: Kassa.

PONTKIEGÉSZÍTŐ REJTVÉNY: Zrínyi Iona.

(Kéziratot nem adunk vissza.)

Felelős szerkesztő és felelős kiadó:
Farkas István vezérigazgató.
Helyettes szerkesztő: Gyökössy Endre.
Kiadó:
Singer és Wolfner Irodalmi Intézet R. T.
Kiadóhivatal:
Budapest, VI., Andrásy-út 16.
Postatakarékpénztári csekk számla 46.421.

KIS OLVASÓIMNAK ÜZENEM:

E heti — negyedik — kérdésem hozzád, kis olvasóm:

Szivesen teszel-e szivességeket másoknak? Szüleidnek szót fogadsz-e mindegy szigorú fenyték nélkül és ha magadra haragítod őket, önként mégysz-e hozzájuk, hogy bocsánatot kérj? Erzed-e szivedben a megbánást, ha bánatot okoztál nekik? Nézz lelkedbe és mondd meg őszintén, hogy tudatában vagy-e annak, hogy szüleid mennyit fáradnak érted, vagy úgy veszed áldozatos jószágukat, erted való gondoskodásukat mintha az neked kijárna? Testvéreiddel türelmes vagy? Vagy türelmetlen? Tisztelet-tudó vagy-e az idősebbekkel szemben? És elnéző-e a kicsinyekkel?

Bander Jolán és társai. Egészen meghatódtam, hogy milyen igaz szeretettel írtál, Jolánkám és hogy a többiek is milyen szívrepesve várják minden héten Az En Ujságom—Tündit. A tanító bácsinak nagyon köszönöm, hogy olyan jó hozzátok és ezt az örömet megszerzi nektek. De aztán ti is jók legyetek ám! Csókolom az egész osztályt Németzsidányon és várom további leveleiteket! — **Payer Lali.** Kíváncsi vagyok. — **Gr. Hugonnay Éva.** Biztosan sok a dolgod, hogy ilyen röviden írsz? Zsuzsu is várja, hogy mikor emlékszel meg róla leveledben. — **Bodnár Edit.** Türelmem, Editkém, majd csak mindannyitokra rákerül a nyeres sora. Csak írd sokszor Zsuzsunak, hogy nyerni szeretnél és meglátod, majd igyekszik, hogy a neved kihúzza! — **Wohl Katóka.** Különösen szép írásodért külön megdicsérek. — **Párkány Katalin és Mihály, Göntér Ferike és Gyurika, Schweissguth Emmy és Palkó és Kummert Olgi és Sanyi** jó testvérek, akik mindig együtt dolgoznak. Hibátlan munkájukért külön dicséretet kapnak Margit nénitől. — **Herbály Mária.** Köszönöm a szép fényképet, eltettem a legkedvesebb emlékeim albumába. Nagyon örülök, hogy annyira tetszik neked a „Kis öszeesküvők” is meg „Az amerikai ikrek” is. Meglátod, ezután lesznek csak érdekesek a regények! Alig várod majd a folytatásukat. — **Vancsal Ilona.** Nagyon sajnálom, kislányom, hogy kórházban fekszel és kívánok mielőbbi javulást. Ugy-e megírod majd, ha meggyógyultál és kijöhettél a kórházból? Nagyon szépek a versek, külön meg-

dicsérek értük, de a lapban nem közölhetem őket, mert itt csak felnőtt, hivatásos írók munkái jelennek meg. Majd ha megnősz, talán a te verseid is idekerülnek, de addig még sokat kell tanulnod is, olvasgatnod is. Jobbulást kívánok és esóköllak. — **Szász Erzsébet, Szelestey Editke, Kovács Ágnes, Vadász Marika, Solymár Marika, Puchmann Csöppike, Palásty Izabella, Fonó Erzsé, Gaudi Berta, Sennyel Márta, Csanády Kató, Szunyogh Paula, Sebők Judit, Pintér Olga és Varga Margitka** Margit néni édes lánykái, akik szorgalmukért külön dicséretet kapnak és egy nagy zsák pusztit is! Osszátok meg testvéreiesen, kislányok! — **Pilz Gizike.** Minden szavadat aláírom, Gizikém, csakugyan igazad van, de, meglátod, majd jobb lesz minden nemsokára. Így is az én drága, hűséges és kedves lánykám maradsz és mindig örülni fogok, ha írsz. Minden jót és esóköllak, kis drágám! — **Barta Tibi.** Megtaláltad a múltkori üzenetet? Lám, most, hogy szorgalmasan írtál, mindig van is válasz a Margit néni postájában! — **Lessinger Dávid.** Nem csúnya most sem, fiacskám, de ha igyekszel, tudom, hogy még szebb is lesz idővel. — **Kard Aladár, Lassányi Jóska, Máthé Sándor, Szentgyörgyvári Ödönke, Pataky Balázs, Läger Ede, Szabó Elemér, Nickel László és Lux Kázmér** valamennyien szorgalmas apródjai a tábornak és ügyes megfejtői Az En Ujságom—Tündérvásárnak. Külön dicséretet kapnak Margit nénitől. — **Kovács Mária.** Nagyon ügyesen dolgoztál, Marikám. Remélem, ezentúl mindig megtalálom a leveledet a postámban!

— **Márfi Ilonka.** Gyönyörűen tudsz már gépen írni, külön megdicsérek érte. A versedet felolvastam Zsuzsu cicának, akinek nagyon tetszett. Csóköllak, Ilonkám. — **Kiss Margit.** Köszönöm a kép-rejtvényt, közölném is, de egy kicsit túl könnyűek a Tündi-gyerekek számára, akik már nagyszerű rejtvénymegfejtők. Nehezebbeket kérek! Nagyon sok számunkban közöltünk már köszöntőket, lapozz csak végig egy évfolyamot, bizonyára találsz közte alkalmasat a felköszöntésre. Lutonszky Babszival együtt: sokszor esóköllak. — **Deutsch Marianne.** Nagy sajnálattal hallok, Marianne édes, hogy egy kis esontrepedés van a kezeden! Csak pihentesd szorgalmasan, míg a doktor bácsi előírja, hogy aztán annál vigabban használhasd megint a kezdet. Köszönöm édesanyád kedves sorait, neked jobbulást kívánok és sokszor esóköllak. — **Szentes Tamás.** Erre a leveledre igazán egyest osztályozok ám! — **Kovács Veronka.** Megtaláltad a múltkori üzenetet? Most is vártam ám a szép képet! — **Diener Péter.** Hibátlanul dolgoztál, Peti fiam. Még a druszáid. Lekvár Peti is megirigyelne a szép írásodért. — **Katona Mária.** Gyönyörű és megható az elbeszélés, amit beküldtél, csak az a kár, hogy mi itt Az En Ujságom—Tündérvásár hasábjain csakis felnőtt, hivatásos író bácsik és néni munkáit közölhetjük. De nagyon jól tennéd, ha gyakran írnál, ha sokat olvasnál és ha időnként el is küldenéd az írásaidat. Lehet, hogy mire megnősz, belőled is „igazi írónő” lesz, Mária, ha igaz igyekezettel tanulsz és látsz neki a munkának. Várom leveleidet és esóköllak.

Liba néni egy napon ...

Liba néni egy napon

Végig járt a piacon.

És amint ment mendegélt,

Két teknőssel is beszélt.

Egy egérrel, egy kutyával.

No meg egy kis nyuszikával.

A bagoly is köszöntötte,

S ott hajlongott mind előtte.